

ΚΟΥΦΟΣ

κουφός, -ή, -ό, επίθ. [*<αρχ. κωφός*], κουφός· το ουδ. ως ουσ. **το κουφό**, συνήθως στον πλ. **τα κουφά**, (στη νεοαργκό) λόγια ή πράξεις ανόητες, παράλογες, χωρίς λογική συνάρτηση σε σχέση με αυτά που έχουμε ήδη πει ή κάνει ή σε σχέση με αυτά που περιμένουν από μας να πούμε ή να κάνουμε, οι ανοησίες, οι βλακείες: «τι κουφό ήταν πάλι αυτό που μας είπες! || άσε τα κουφά, ρε παιδάκι μου, και κάτσε να μιλήσουμε σοβαρά!»·

- *έκανε ο κουφός αφτιά και ο τυφλός μάτια*, βλ. λ. [μάτι](#)·

- *κάνω τον κουφό*, προσποιούμαι πως δεν ακούω αυτό που λέγεται, γιατί δε με συμφέρει: «μην κάνεις τον κουφό, γιατί για τις δικές σου βλακείες λέω!»·

- *κουφό του πονηρού τ' αφτί*, βλ. λ. [πονηρός](#)·

- *στα κουφά*, αθόρυβα: «πέρασε στα κουφά και δεν τον πήρε κανένας είδηση»·

- *στου κουφού την πόρτα όσο θέλεις βρόντα*, βλ. λ. [πόρτα](#)·

- *της κουφής το παιδί ποτέ δεν κλαίει*, οι σκληροί ή οι αδιάφοροι εργοδότες δεν παίρνουν ποτέ υπόψη τους τα παράπονα των υπαλλήλων τους: «ήθελα να πάω στο διευθυντή να του ζητήσω μια αυξησούλα αλλά το μετάνιωσα γιατί, της κουφής το παιδί ποτέ δεν κλαίει». Από τη στιγμή που η μητέρα είναι κουφή, δεν ακούει τα κλάματα του παιδιού της.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας